

Op zoek in de kerk of stilte gevonden: ‘Ik proef dat de liefde boven de regels staat’

Interview

Jacolien Viveen

Na corona vindt niet iedereen zijn of haar plek meer in de ‘gewone’ zondagse kerkdienst. Janny Inden vertelt hoe ze haar weg in het geloof nu vindt. Ze is lid van de Kerk van de Nazarener in Amersfoort Zuid. Eerst had haar gemeente sporadisch een stiltedienst. Sinds corona organiseert de kerk een tweewekelijkse Emmaüswandeling en een stiltedienst naast de gewone diensten.

Janny: ‘Ik kom altijd weer verkwikt uit de stiltedienst.’ - beeld Bert Woudstra

‘De stiltedienst geeft me energie. Het is een oase. Ik wil niet zo’n oudere zijn die zeurt over de drukte in de kerk. Zoals vroeger als er een fluit of drumstel om de hoek kwam, dan waren sommige ouderen al bijna de kerk uit. Zeik niet zo, dacht ik dan, wees open. Ik word altijd blij van de jeugd en de kinderen in de kerk. Tegenwoordig roept iedereen: de kerk loopt leeg, de jeugd is weg. Maar kijk eens wat er wél gebeurt.

‘Het kost moeite om echt rustig te zijn. Soms is het eng. Maar je bent nooit te oud om te leren, om stil te worden en iets van God te horen.’

Zo word ik happy van al het jeugdwerk in onze gemeente. Ik vind het verdrietig dat ik nu niet helemaal meer deel uitmaak van de gemeente. Ik heb een ziektegeschiedenis en na een aanrijding, jaren terug, is de filter uit mijn hoofd. Geluiden komen tien keer zo hard binnen, halverwege de gewone dienst ben ik gesloopt. Ik houd van de verbinding, maar het is te druk en te vol. Hoe graag ik ook, samen met mijn man naar de kerk ga, in mijn situatie is de stilte een verademing.

Onze stiltedienst heeft altijd een thema waar de teksten en liederen bij aansluiten (we zingen bijna niet) en veel stilte. Laatst was het thema trouw. Ik neem de liturgie van de dienst mee naar huis en ben teksten over trouw gaan opzoeken. Nu ben ik altijd vroeg wakker, dus rond zes uur zit ik beneden en dan probeer ik ‘s ochtends regelmatig te mediteren op één tekst. Dat is voor zo’n stille ochtend heel mooi.

'Iedereen zou een stiltedienst een keer moeten proberen. Heb je een druk werkend leven of kleine kinderen en je wilt even geen ruis, dan ontmoet je daar God en jezelf.'

Iedereen zou een stiltedienst een keer moeten proberen. Heb je een druk werkend leven of kleine kinderen en je wilt even geen ruis, dan ontmoet je daar God en jezelf. Dit zijn geen stellingen hoor, ik wil niemand iets opleggen. In onze kerk proef ik ook dat de liefde boven de regels staat. Dat ontroert me. Met regels sla je mensen de kerk uit. Terwijl het een oefenplaats van de liefde is. Ik ben zelf opgevoed in een gereformeerd nest, synodaal. Een kolossale kerk, streng, maar ik heb er goede herinneringen aan. Mijn vader bracht ons ook veel bij, vooral over vergeving. Als je kunt vergeven en je vergeven weet, is dat zo bevrijdend.

Ik heb veel kerken bezocht in de loop der tijd, en heel veel preken gehoord, maar de stiltedienst is iets nieuws. Verrijkend. Ik kom daar altijd verkwikt uit. Het is heel contemplatief. Het is wel gigantisch moeilijk om stil te worden. Je maakt van alles mee de hele week en dan zit je daar opeens, stil. Eerst deed ik mijn ogen niet dicht en dacht ik de hele tijd van alles, zo van: oh wat heeft die leuke schoenen aan. En dan dacht ik weer: vreselijk, daar ben ik hier niet voor. Het kost moeite om echt rustig te zijn. Soms is het eng. Maar je bent nooit te oud om te leren, om stil te worden en iets van God te horen.'

De stiltediensten zijn elke even week.

De Emmaüs wandeling is elke vierde zondag van de maand.